

**UCHWAŁA NR X/...../2015
RADY MIEJSKIEJ KALISZA**

z dnia 28 maja 2015 r.

w sprawie nadania godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594 z późn. zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Nadaje się godność Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza **Józefowi Wilkomirskiemu.**

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej Kalisza oraz Prezydentowi Miasta Kalisza.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**UZASADNIENIE
DO UCHWAŁY NR X/...../2015
RADY MIEJSKIEJ KALISZA**

z dnia 28 maja 2015 r.

w sprawie nadania godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza.

Wniosek o nadanie Józefowi Wiłkomirskiemu godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza jest zgodny z Regulaminem nadania godności Honorowego Obywatelstwa Miasta Kalisza, stanowiącym załącznik Nr 8 do Statutu Kalisza – Miasta na prawach powiatu.

Józef Wiłkomirski, wiolonczelista, dyrygent, kompozytor, publicysta.

Józef Wiłkomirski urodził się w Kaliszu, w niespotykanej w dziejach światowej muzyki rodzinie. W latach dwudziestych XX wieku rozpoczęły się długoletnie związki rodziny Wiłkomirskich z Kaliszem, gdzie po przyjeździe z Rosji do Polski Alfred Wiłkomirski osiadł wraz z rodziną. Został też nauczycielem klasy skrzypcowej w szkole muzycznej w Kaliszu, a na początku grudnia 1921 roku objął funkcję dyrektora szkoły.

W 1926 roku Wiłkomirscy wyjechali do Łodzi, gdzie Józef spędził dzieciństwo. Naukę muzyki rozpoczął mając pięć lat. W latach 1936-1939 był uczniem w klasie wiolonczeli Konserwatorium Muzycznego w Łodzi. W czasie okupacji wyjechał do Warszawy. W latach 1943-1944 uczęszczał do Staatliche Musikschule, gdzie uczył się pod kierunkiem znakomitego wiolonczelisty i pedagoga, Dezyderiusza Danczowskiego. Pobierał także lekcje gry na wiolonczeli u brata Kazimierza. W celach zarobkowych grywał w orkiestrze teatru dramatycznego przy ulicy Kredytowej. Równocześnie uczestniczył w konspiracji. Jako żołnierz Armii Krajowej brał udział w Powstaniu Warszawskim. Po jego upadku został więźniem Stalagu X „B” w Sandbostel (Niemcy).

W grudniu 1945 roku powrócił do Łodzi i rozpoczął studia historyczne oraz antropologiczne na Uniwersytecie Łódzkim. Równocześnie kontynuował studia w łódzkiej Państwowej Wyższej Szkole Muzycznej. W czasie studiów dyrygował koncertami orkiestry PWSM. Był działaczem studenckim na Uniwersytecie i członkiem Zarządu „Bratniej Pomocy”. W 1949 roku przeniósł się do Warszawy, gdzie kontynuował studia dyrygenckie. Równocześnie pracował jako wiolonczelista w Operze Warszawskiej. Na swoim koncercie dyplomowym (9 czerwca 1950 roku) dyrygował orkiestrą Filharmonii Warszawskiej. We wrześniu tego samego roku dyrygował koncertem na zaproszenie Filharmonii Krakowskiej. Z zespołem tym związał się na cały sezon. W kolejnych latach był dyrygentem w Zespole Pieśni i Tańca „Mazowsze”, kierownikiem muzycznym Zespołu „Skolimów” oraz drugim dyrygentem Państwowej Filharmonii w Poznaniu. W latach 1954-1956

w warszawskiej PWSM odbył aspiranturę pod kierunkiem Waleriana Bierdiajewa, wybitnego dyrygenta.

W połowie 1957 roku przeniósł się do Szczecina, gdzie objął stanowisko kierownika artystycznego Państwowej Filharmonii w Szczecinie, a później dyrektora naczelnego. W latach 1958-1961 współpracował z Operetką Szczecińską jako kierownik muzyczny i dyrygent. Z orkiestrą Filharmonii Szczecińskiej koncertował w Szczecinie, Koszalinie i innych miastach Pomorza Zachodniego. W ramach współpracy regionalnej, występował z Filharmonikami Szczecińskimi w NRD, a także gościnnie dyrygował orkiestrami niemieckimi. Organizował coroczne cykle poświęcone muzyce, m.in. Rok Muzyki Klasycznej, Rok Muzyki Romantycznej, Muzyka XX wieku, 500 lat muzyki polskiej, Rok Karola Szymanowskiego, Impresjonizm w muzyce, Spotkania z melodią, Młodzi polscy wirtuozi, Tematy morskie w muzyce, Poznajemy kandydatów na VI Konkurs Chopinowski.

Od 1978 roku jest związany z Wałbrzychem. Tu utworzył Państwową Filharmonię, obecnie Filharmonię Sudecką. Jako dyrektor naczelny i artystyczny kierował nią aż do przejścia na emeryturę w 2005 roku. W latach 1978-1991 kierował także Zespołem Szkół Muzycznych w Wałbrzychu.

Jest działaczem społecznym. Przewodniczył wielu stowarzyszeniom kulturalnym w Wałbrzychu. Przez szereg kadencji był radnym miejskim, a także radnym województwa wałbrzyskiego.

W ciągu swojej długiej kariery artystycznej ponad 55 lat spędził za pulpitem dyrygenckim. Dyrygował ponad 1600 koncertami we wszystkich filharmoniach w Polsce, a także w Teatrze Wielkim w Warszawie i w Operze Wrocławskiej. Wystąpił w 24 krajach świata, m.in. Anglii, Francji, Irlandii, Japonii, Luksemburgu, Szwecji, NRD, RFN, Włoszech.

Od 1968 roku komponuje. Jest autorem kilkudziesięciu utworów muzycznych, w tym bardzo wielu kompozycji dla dzieci. Jego utwory były wykonywane w wielu krajach Europy, Azji i Ameryki. Zajmuje się także popularyzacją muzyki w radiu i telewizji – przygotował około 100 audycji radiowych. Uprawia dziennikarstwo, nie tylko muzyczne (napisał ponad 400 artykułów i felietonów). Współpracował z Polskim Radiem i Telewizją. Jest autorem opowiadań fantastyczno-naukowych m.in. *Bunt Mózgu XG-17*, *Fantazja cybernetyczna*, *Ostatni ludzie*. *Było to według czasu ziemskiego 10 stycznia 2148 roku*, *Tajemnicze wołanie*.

Jest laureatem wielu nagród i odznaczeń państwowych, m.in. otrzymał Złotą Odznakę „Gryfa Pomorskiego” (1960), Nagrodę Muzyczną Szczecina (1961), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1963), Odznakę „Zasłużony Działacz Kultury” (1967), Nagrodę za upowszechnianie kultury (1970), Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1979), Nagrodę Miasta Wałbrzycha (1979, 1999), Nagrodę Prasy Dolnośląskiej (1982), Nagrodę Województwa Wałbrzyskiego (1983), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1984), Warszawski Krzyż Powstańczy (1985), Order Sztandaru

Pracy I klasy (1986), Odznakę „Przyjaciół dziecka” (1993), Krzyż Armii Krajowej (1995), Odznakę Weterana wojny o niepodległość (1995), Złotą Odznakę Zasłużonego Działacza Towarzystwa Przyjaciół Dzieci (1998), Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (1998), tytuł „Zasłużony dla powiatu wałbrzyskiego” (2005), tytuł „Zasłużony dla miasta Wałbrzycha” (2006).

Józef Wiłkomirski wielokrotnie dyrygował orkiestrą Filharmonii Kaliskiej. Były to wizyty związane m.in. z uroczystościami rodzinnymi, jak uroczystość nadania Kaliskiemu Towarzystwu Muzycznemu imienia Alfreda Wiłkomirskiego w 1975 roku, czy uroczystość otwarcia budynku Kaliskiego Towarzystwa Muzycznego w 1979 roku. Należy nadmienić, iż Kaliskie Towarzystwo Muzyczne, jak i Sala Koncertowa w Państwowej Szkole Muzycznej noszą imię Alfreda Wiłkomirskiego – ojca Józefa Wiłkomirskiego, jego pierwszego mistrza.

Rodzeństwo Wiłkomirskich, Wanda i Józef, żywotnie wspierają działania na rzecz utworzenia Muzeum Rodziny Wiłkomirskich „KALISZ WIŁKOMIRSKICH”, służą wszelaką pomocą oraz niepowtarzalną wiedzą o wybitnej Rodzinie Wiłkomirskich.

Mieszkańcy Kalisza są przekonani, że zaszczytem dla ich miasta będzie przyjęcie w poczet Honorowych Obywateli Kalisza Maestro Józefa Wiłkomirskiego. Będzie to równocześnie uhonorowanie dokonań i zasług całego rodu Wiłkomirskich dla życia muzycznego Kalisza w XX i XXI wieku.